

ἐχθρικής ἐπιθέσεως, τὰ διάφορα Σώματα του ἤρχισαν περὶ τὴν ὀγδόην μόνον ὥραν τῆς προΐας νὰ ἐκκινῶσιν ἐκ τῶν καταυλισμῶν καὶ νὰ πορεύωνται πρὸς τὰς νέας θέσεις. Ἡ συνέπεια τοῦτου ἴτο, ὅτι οὐκ ὀλίγα στρατεύματα πολὺ ἀργὰ πρὸς τὴν μεσημβρίαν μόνον εἰσῆλασαν εἰς τὰ προσδιορισθέντα δι' αὐτὰ μέρη καὶ χωρία, καὶ ὅτι ἕτερα στρατεύματα εὐρίσκοντο ἤδη εἰς χεῖρας μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὅτε ἡ νέα διαταγὴ τὰ ἀνεκάλεσε πρὸς κατοχὴν τῶν ὀπισθεν κειμένων ὑψωμάτων. Ἐπίσης πάντες οἱ σωματάρχαι δὲν ἐνόησαν ακριβῶς κατὰ λέξιν τὴν διαταγὴν τοῦ Βένεδεκ τὴν λέγουσαν νὰ κατέχωσι τὰ ὑψώματα καὶ νὰ ἐγκαταλείψωσιν ἐπομένως ἀμυχθεὶ εἰς τὸν ἐχθρὸν τὴν πρὸ αὐτῶν ἐκτεινομένην ἐπίπεδον κατοφροεῖαν. Εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τοῦτο ὁ στρατηγὸς Γάβλεντς ἀφῆκε μίαν μόνον ἐκ τῶν ταξιαρχῶν του ὡς ἐφεδρείαν ἐπὶ τοῦ ὑψώματος τοῦ Λαγγενχόφ, μετὰ τῶν λοιπῶν δὲ κατέλαβε τὰ κάτω παρὰ τὴν Βίστριτς κείμενα χωρία Δόαλιτς, Δοαλίτσα καὶ Μοκροβοφ. Παρ' αὐτὸν ὁ Ἀρχιδουξ Ἐρνέστος εἶχε τοποθετήσει τὴν προτεραιάν δύο ταξιαρχίας παρὰ τὸ Χλόμ, καὶ τὸ Λίπα καὶ εἶχε δώσει τὴν ἐντολήν εἰς τὴν ταξιαρχίαν Προγάσκ νὰ ὑπερσπίσῃ τὴν γέφυραν τῆς Σαδόβάς, εἰς δὲ τὴν ταξιαρχίαν Ἀππιάνου νὰ κατέχη τὸ Βέντεκ καὶ τὸ δάσος Σβίπ.

Ἀμφοτέρω αὐταί, ὅπως εἶδομεν, εἶχον περιπλοκὴν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ εἰς συμπλοκὴν πρὸς προσωπικὰ ἀποσπάσματα εἰς ἀμοιότατος λοιπὸν ἐστοίχισε μέγαν κόπον καὶ βαρείαν ἀπωλείαν νὰ διακλύσῃσι νῦν τὴν διαταγὴν τοῦ Βένεδεκ τὴν μάχην καὶ νὰ ὑποχωρήσωσι πρὸς τὰ ὑψώματα τοῦ Λίπα. Τὸ χεῖριστον ὅμως συνέβη ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ κέρματος. Ὅτε οἱ Κόμητες Φέστιτς καὶ Θουὺν παρέτηρσαν τὰς προσδιορισθείσας εἰς αὐτοὺς θέσεις τῶν ἐπίπεδων λόφου ὀπισθεν τοῦ Νέδιελιστ καὶ ἐντὸς τῆς κοιλάδος τοῦ Ἀλβως, ἦσαν τῆς γνώμης, ὅτι οὗτοι κατοπτρίζονται καὶ δεσπόζονται ὑπὸ τῶν ἀντικρὺ κειμένων ὑψωμάτων καὶ ὅτι τὰ ὑψώματα ταῦτα ἀποκόπτουσι πᾶσαν θέαν πρὸς τὴν πρὸ αὐτῶν ὥραν, ἔλλειψις, ἣτις εὐκόλως ἠδύνατο νὰ θεραπευθῇ εὐθὺς διὰ τῆς τοποθετήσεως ἰλῶν τινῶν παρὰ τὸ Ὀρσένοβες. Προσθετόν δ' ἔτι, ὅτι ἡ ταξιαρχία Βράντενσταϊν τοῦ 4. σώματος εἶχε προπέμψῃ τὴν προτεραιάν τὰς ἐμπροσθοφυλακὰς τῆς μέχρι τοῦ δάσους τοῦ Σβίπ καί, ὡς ὁ Ἀππιάνος, εἶχε συνάδει ἤδη μετὰ τῆς πρωτοπρωείας τοῦ Φράνσεκ τὴν συμπλοκὴν, ἐν ὃ Φέστιτς ἐνόμιζε λυσιτελεῖ νὰ ὑποστηρίξῃ.

Ἐνὶ λόγῳ, οἱ δύο Κόμητες ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν, ἐναντίον τῶν διαταγῶν τοῦ Βένεδεκ, νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν πέραν τοῦ Νέδιελιστ θέσιν, ἣτις ἐφάνετο εἰς αὐτοὺς ἀβία, καὶ νὰ ἡδηγήσωσι τὸ μὲν 4. Σῶμα ἐπὶ τοῦ ὑψώματος τοῦ Μάσλοβετ, τὸ δὲ 2. εἰς τὴν κατοφροεῖαν τοῦ Ὀρσένοβες, νὰ

στρέψωσιν ἐκεῖ τὸ μέτωπον πρὸς δυσμὰς καὶ νὰ συμμεθεύωσι τῆς μάχης κατὰ τοῦ Πρίγκηπος Φρειδερίκου Καρόλου. Διὰ τῶν μέτρων τούτων φυσικῶ τῷ λόγῳ ὀλόκληρον τὸ σχέδιον τῆς μάχης τοῦ Βένεδεκ ἀνετράπη ριζικῶς, ἡ ἐπιθεσις κατὰ τοῦ Φρειδερίκου Καρόλου ἤρχισε προῶτως καὶ διὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Διαδόχου ἠνοίχθησαν πᾶσαι αἱ θέραι.

[Ἐπιτετα συνέχεια]

ΖΑΝΟΣ ΧΑΡΙΣΗΣ

Διήγημα

[Συνέχεια τῆς σελ. 19]

Παράξενη σύμπτωσης! Δυὶ τρεῖς μέρες κατόπι ἦλθε καὶ μιὰ πρόσκλησις ἀπ' τὴν καστανομμάτα! Ἐδίνανε χορὸ. Ὁ Ζάνος, ἂν καὶ ἐκολακεύθηκε λιγάκι, ὁ νοῦς του τώρα ἦταν ἄλλου. Ἐκάθισε κ' ἔγραψε πῶς ἦταν ἀδιάθετος.

— Ἴσως δίνω, ἔλεγε, μιὰ κλωτζί τῆς Τύχης, μὰ ἔχω μαζὶ μου τὴν ἀγάπη, τὴν ἀληθινὴν ἀγάπη.

Ἐφιλοσοφοῦσε τώρα. Ἐπειτα τὸ δικό του τὸ εἶχε, καὶ δὲν τὸν ἔβλαπτε μιὰ τέτοια φιλοσοφία.

Ὁ χειμῶνας ἐκεῖνος ἐπέρασε ἡσυχᾶ καὶ εὐτυχισμένῳ ὁ Ζάνος καὶ ὁ Κομνηνὸς ἦταν περιζήτητοι, — καλῆς πάστας παιδιὰ, ἔλεγε ὁ κόσμος — μὰ προτιμοῦσαν τὴ μοναχικὴ ζωὴ τους. Ἐπειτα ὁ Κομνηνὸς δὲν ἐσκοτιζότανε πολὺ γιὰ τὴν κόσμο. Αὐτὸς ἄμα εἶχε βίβες καὶ βότανα νὰ σκαλίξῃ, δὲν ἤθελε τίποτε ἄλλο. Ὁ Ζάνος πάλι ἄμα ἐλάβαινε ἓνα γράμμα ἀπ' τὴν μικρούλα του ἄρχιζε νὰ μετρᾷ τὰς μέρες, — τότε θῆλθη καὶ τὸ ἄλλο! Καὶ κάθε βράδυ, σὰν ἔπαυε τὴ μελέτη του, ἄνοιγε τὸ τελευταῖο γράμμα τῆς καὶ τὸ ξαναδιάβαζε. Καμμιά φορὰ τὰ ἀντέγραφε καὶ γιὰ τὴ γρηὴ του γιὰ νὰ καμάρωσῃ κ' ἐκεῖνὴ τὸ θησαυρὸ πού τῆς ἐτοίμαζε γιὰ τὸ σπῆτι τῆς, καὶ νὰ δῇ τί πλουσιοπάροχα θ' ἀνταμειφθῇ πού ἀποκότῃσε νὰ πῇ τὸ ναὶ στὴν πρώτη καὶ ὕστερη ἀγάπη του.

Ἀπὸ μῆνα σὲ μῆνα ὁ Ζάνος παρατηροῦσε μιὰ πρόοδο στὸ χαρακτῆρα τῆς μικρούλας του. Τὸ κοριτζί γινότανε σιγὰ σιγὰ γυναῖκα. Τὸ ἔβλεπε τὸ αἰσθανότανε, τὸ καμάρωνε.

— Γιὰ κῦτταζε δῶ, ἔλεγε τοῦ Κομνηνοῦ μιὰ μέρα, νὰ σοῦ γράφῃ καὶ φιλολογικὰ! Πρέπει νὰ διαβάξῃ πολὺ. Σήμερα μοῦκαμε καὶ στίχους τῆ τρελλοκοριτζίου! Καὶ δὲν εἶνε καὶ ἄσχημοι στίχοι! Δὲν τῆς ἀρέσει, λέγει, ἡ «λογιωτατιστικὴ» ποιήσι. Τῆς θυμίζουσι τὰ ψεύτικα λουλούδια τοῦ καπέλλου τῆς! Προτιμᾷ τὰ φρέσκα, τ' ἀληθινὰ λουλούδια. Καλὰ, κοριτζίκι μου, θὰ κάμουμε χορὸ μαζὺ τὸ λοιπὸν! Στὸ ἄλλο γράμμα τῆς μοῦ ἔγραφε γιὰ τὴ γ λ ὡ σ σ ἄ μας. Πῶς τὴ θέλει κι'

αυτή φρέσκη, βουνίσια. Μηγάρ κ' οί βιολέτες στά βουνά δέν μοςχοβολοῦνε; — ἄ, ὄχι, μάτια μου, καμμιά φορά καί στήν Ἀθήνα μέσα!

Ὁ Κομνηνός τᾶκουγε αὐτά καί φυσικά χαμογελοῦσε.

— Αἰ, τοῦλεγε! σοῦφεξε, κατεργάρη. Ὅριστε, ὅλα αὐτά εἶνε τύχη. Μά ἂν σοῦβγη καί καμμιά ἄσχημη, τί θά κάμης;

— Ἐγὼ ἄσχημη γυναῖκα μὲ τέτοια ψυχὴ δέν εἶδα ἀκόμα. Ἐσὺ ἂν εἶδες δέν ξέρω. «Οἷα ἡ ψυχὴ τοιάδε καί ἡ μορφή.» Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρχὴ μου, καί πάνω σ' αὐτὴ τὴν ἀρχὴ εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ ζήσω ἢ νὰ ποθάνω.

Τὴν ἀνοιξὶ τὴν ἐπεράσανε κι' αὐτὴ ὥραϊα. Τὸ καλοκαίρι ἔγεινε πάλιν μεγάλο συμβούλιο μεταξύ τους, νὰ πάνε ἢ νὰ μὴν πάνε στήν πατρίδα. Τὰ ταξείδια δέν ἦτανε δύσκολα τώρα. Ἡ ἀπόφασι ὁμῶς ἔμεινε στὸν Κομνηνὸ κι' ὁ Κομνηνός ἀποφάσισε νὰ μὴ ν πάνε. Τρία καλοκαίρια μελέτη θά ποῦν ἓνα χρόνον λιγώτερο στὴ ζενιτειά.

Ὁ τρίτος χρόνος ἐπέρασε πειὸ σιγανά, πειὸ ἀνυπόμονα. Ὁ τέταρτος ἀκόμα χειρότερα. Ὁ Ζάνος τώρα ἔπασχε ἀπὸ ἓνα εἶδος ψυχικὸ πυρετό. Δέν ἔβλεπε τὴν εὐλογημένη ὥρα ποῦ θ' ἀνταμύσση τὴ μικρούλα του. Καί ποῦ μικρούλα πειὰ τώρα! Ὅλα αὐτά τὰ χρόνια τῆς ἔγραφε ἓνα ἡμερολόγιο. Τί δέν τῆς εἶπε ἐκεῖ μέσα! Γιὰ νὰ γράψη κανεῖς ἓνα τέτοιο βιβλίον ἄξιζε ν' ἀγαπήση μιὰν ἀγνώριστη κόρη.

Ἐρθασε ὁ τελευταῖος μῆνας. Ἐχρυσόδεσε ἓνα τόμο, τὸ ἡμερολόγιό του, κι' ἄλλον ἓνα τὰ γράμματα τῆς μικρούλας. Ἡ ἐξετάσεις πῆγαν περίφημα.

«Σὲ εἶδα, τοῦ ἔγραφε ἡ μικρούλα, σὲ εἶδα σὰν ἔβγαίνεις σωστὸς γιατρός μὲ τὸ δίπλωμα. Ὑπερηφανεύθηκα σὰν νάμουν ἀπὸ τώρα γυναῖκά σου! Πῶς ἐκρατήθηκα καί δέν ἔτροξα νὰ σὲ φιλήσω! Μὲ βάσταξε ἡ μητέρα μου. Ἐγὼ τώρα ποῦ ἔξῃ μῆνες κ' ἐδῶ δέν ἔχω πειὰ μαθήματα, ἐτοίμαζα τὰ—προικιά μου! Τί καλὴ νησιώτισσα θά σοῦ γείνω!

» Ὑ.Γ. ἐφύλαξα ἓνα δυὸ μέρες αὐτὸ τὸ γράμμα γιὰ νὰ σοῦ ἐκθέσω ὅλα τὰ σχέδιά μας. Ἀποφασίσαμε νὰ γείνη ἢ ἀντάμωσι στήν πατρίδα. Νὰ μὲ γνωρίση πρῶτα ἡ μητέρα σου καί νὰ μὲ δώση ἐκείνη στήν ἀγκαλιὰ σου. Ἐγὼ εἶπα: ὄχι· ποῦ νὰ περιομένω πάλι τόσες μέρες! Ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα ἐπέμεναν. Σὰν ἐσυλλογίσθηκα πῶς χωρὶς ἐκείνους δέν θά σ' ἔβλεπα ποτὲς στὴ ζωὴ μου, ἔσφιξα τὴν καρδιά μου καί εἶπα: ἄς γείνη κι' αὐτό. Τὸ ξέρω πῶς θά στενοχωρηθῆς. Ὑπομονή, ἀγάπη μου, κάμε μονάχα γλήγορα καί θά μᾶς εὔρης ὅλους μέσα στὸ σπίτι σου. Ἐμεῖς φεύγουμε ἀπόψε· τὸ ἄλλο βαπόρι φεύγει μεθαύριο. Κύτταξε νὰ μὴ τὸ χάσης· καλὴ ἀντάμωσι.»

Τὸ βαπόρι ἄραξε στὸ λιμμένα, καί ὁ Ζάνος καί Κομνηνός εἰστήσανε οἱ πρῶτοι ποῦ πηδήσανε στὴ βάρκα. Ἦτανε νύχτα, καί πρὶν νὰ τὸ πάρουνε εἶδησι στὸ χωριὸ — μιὰν ὥρα μακρὰ ἀπ' τὴ σκάλα, οἱ δυὸ ταξιδιώτες χτηπούσανε τὴν ἀλόθουρα τῆς Χαρίσαινας. Ἐπῆγε καί ἀνοιξε ἡ ἴδια. Ὁ Ζάνος μένει ἄφωνος γιὰ μερικὲς στιγμὲς μέσα στήν ἀγκαλιὰ τῆς, κ' ἔπειτα ρίχτει μιὰ ματιὰ γύρω του.

— Πῶς ἄλλαζες, παιδί μου! Ἀμὲ ὁ Κομνηνός! αἰ, τί κάθεσαι; τρέχα νὰ δῆς τὴν καυμένη τὴ μάννα σου. Πάμε ὅλοι μας. Ἐκεῖ εἶνε καί ἡ νύφη καί οἱ συμπεθέροι. Ὅλο τὸ χωριὸ ἔχει νὰ κἀνη μαζί τους.

Ὁ Ζάνος ἀνέσανε σὰν τᾶκουσε. Ἦτανε λοιπὸν ἀληθινὸ ἐκεῖνο τὸ ὄνειρο. Ἡ μικρούλα δέν ἦτανε παιγνίδι τῆς φαντασίας. Ἦλθαν λοιπὸν μὲ τὸ ἄλλο βαπόρι καί τώρα πρέπει νὰ περνοῦν τὴ βροδῦά στοῦ Γιατροῦ. Ἰσια λοιπὸν ὅλοι στοῦ Γιατροῦ.

Ὁ πηγαϊμὸς τους ἦτανε ἓνα νυχτερινὸ πανηγύρι· τί χαρὲς, τί φωνές, τί γέλια!

Ἐμπῆκανε μέσα στήν αὐλή, τρέχει ἡ Βερνίκαινα ἔξω ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν Κομνηνὸ τῆς, φωνάζει κι' ἀπ' μέσα τὸ κελὸς ὁρίσατε ὁ Γεορβερνίκης, ποῦ εἶχε τώρα ρεμματισμοὺς καί δέν μπορούσε νὰ σηκοθῆ.

— Ἀμὲ ἡ Χρυσούλα; λέγει ὁ Ζάνος.

Δέν ἐπῆγε ἡ γλῶσσά του νὰ πῆ κανένα ἄλλο ὄνομα, καί ῥωτοῦσε γιὰ τὴ Χρυσούλα. Σὰν νᾶλεγε: ποῦ εἶνε αὐτὲς ἡ σουσουράδες. Πρέπει νὰ τρέζανε νὰ στολισθοῦν ἡ μαργιόλες.

— Ἐρχονται, ἔρχονται! Ἐφώναξε ὁ γέσο-Βερνίκης. Καί ἔξαφνα παρουσιάζεται ἡ Χρυσούλα στὸ κατώφλιο, κοπέλλα λυγροὴ καί ὀλόχαρη, νησιώτικη μορφή μ' εὐρωπαϊκὴ χάρι. Αὐτὴ δέν μπορούσε νᾶνε ἡ Χρυσούλα· μήπως νᾶτανε ἡ «μικρούλα;» ἀνετρίχιασε ὁ Ζάνος ἀπ' τὴ χαρὰ σὰν τὸ συλλογίσθηκε. Τὴν ἴδια στιγμὴ τοῦ σφουρίζει καί ἡ μάννα μέσα στ' αὐτί:

— Αὐτὴ εἶνε ἡ νύφη, ἡ μικρούλα σου!

Ὁ Ζάνος ἔτρεξε σὰν τρελλὸς καί τὴν καταφίλησε. Ἐπειτα τὴν βλέπει πάλι στὸ πρόσωπο, τὴν καλοκυττάζει κρατῶντας τὸ χεῖρ τῆς, καί κεῖ ποῦ γύρευε νὰ τῆς μιλήσῃ, τραβάει αὐτὴ μιὰ χρυσὴ ἀλυσίδα ποῦ εἶχε στὸν ἄσπρο λαιμὸ τῆς καί βγάζει μὲς ἀπ' τὰ στήθια τῆς τὸ σταυρὸ τῆς μάννας του. Τότε πειὰ δέν ἔμεινε καμμιά ἀμφιβολία. Ἐκείνη ἦτανε, ἐκείνη, ἐκείνη! Τὴν ἔβλεπε μὲ ὀθάνοιχα μάτια καί μὲ μισοανοιγμένα χεῖλη, σὰν νὰ γύρευε νὰ χορτάσῃ, νὰ σβύσῃ τὴ δίψα ποῦ τὸν βασάνιζε τώρα τέσσερα χρόνια. Καί ἔπινε, ἔπινε τὴ φρέσκη μορφοῖα τῆς, καθὼς ποῦ πίνει διψασμένος ταξιδιώτης τὸ κρυσταλλὸ νερὸ μιᾶς βούσης στὸ δρόμο του.

Ἐπάσχιζε νὰ τῆς μιλήσῃ καὶ δὲν μποροῦσε.
Ἐτρέψε σὰν τὸ ψάρι, — ἐτρέμανε ὄλοι τους.

— Αἰ, φωνάζει ὁ γιατρὸς ἀπὸ μέσα· τί κά-
νετε ; πῶς δὲν μπαίνετε μέσα ;

Ὁ Ζάνος ξυπνάει ἀπ' τῶναιρό του, γυρίζει
πρὸς τὴ μάννα του, καὶ τὴ βλέπει καταδακρυ-
σμένη, — ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς. Μπαίνουν μέσα ὁ
Κομνηνὸς τρέχει νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι τοῦ γέρου
του, κ' ὕστερα ἀγκαλιάζει καὶ τὴ — Μικρούλα!

Μ' αὐτὸ τὸ ἀγκαλιασμά ἀνοιξε ὁ οὐρανὸς καὶ
τοῦ εἰδείξε τὴ σωστὴ ἀλήθεια τοῦ Ζάνου ! Ἡ μι-
κρούλα λοιπὸν δὲν ἦτανε ἄλλη παρὰ ἡ Χρυσού-
λα ! Ἐμεινε ἄλλος, ξερός, τὸν ἐπῆρε ἓνα σύν-
νεφο κ' ἔφυγε, δὲν ἐζοῦσε στὸν κόσμον.

— Τώρα πές μου, παιδί μου, ἂν ἀγαπᾷς τὸ
θεῖο, ἦτανε τάχα μέσα στὸ νοῦ σου ὠμορφώτερον
ἢ μικρούλα σου; τοῦ λέγει ἡ Χαρίσαινα μ' ἓνα
χαμόγελο γεμάτο ἀνησυχία.

Ὁ Ζάνος ἐκατάλαβε ἀμέσως τὴ μάννα του,
καὶ τὸ κακὸ ποῦ τὴν ἐβασάνιζε. Μία στιγμή
ἀγωνία, καὶ πέρασαν ὅλα. Ἡ μικρούλα δὲν μπο-
ροῦσε νᾶνε πειὸ ὠμορφη, πειὸ γλυκεῖα ἀπ' τὴν
κόρη ποῦ χαμογελοῦσε μπροστά του. Ἐπειτα τὰ
γράμματα ἐκείνα ποῖς τᾶγραψε; Ἡ Χρυσούλα.
Αὐτὴ λοιπὸν ἦτανε ἡ Μικρούλα, αὐτὴ ἦτανε ἡ
ψυχὴ ποῦ τὸν ἐμάγευε τόσα χρόνια.

— Ἐχεις δίκαιον μητέρα, ἐφιθύρισε, ἔχεις δι-
καιον. Εἶνε ἄγγελος, εἶνε ἡ μικρούλα μου. Καὶ
τὴν ἐφίλησε στὸ μέτωπο· τὸ φίλημα ἐκείνο ἦταν
ὁ ἀραβδωνάς τους.

— Αἰ, παιδιά μου, λέγει ὁ γέρον Βερνίκης,
καθῆστε τώρα νὰ ἡσυχάσετε λιγάκι· βλέπετε
ὅλα τελειώσανε κατ' εὐχὴ. Τίποτε δὲν σᾶς ἐμ-
ποδίζει νὰ γενῆτε τὸ πειὸ καλότυχο ζευγάρι τοῦ
κόσμου. Τὰ χτήματα εἶνε δικά σας. Ὁ Κο-
μνηνὸς θὰ σᾶς τὰ βάλῃ τώρα ὅλα σὲ τάξι. Αὐτὸς
λέει θ' ἀγοράσῃ ἄλλα δικά του. Πολὺ καλά, ἄμ-
ποτες νὰ ζήσουμε νὰ τὸ δοῦμε κι' αὐτό. Ἐνα
πράγμα μονάχα φοβοῦμαι, Ζάνε μου, πῶς δὲν θὰ-
χῆς πολὺ ἡσυχία γιὰ τὲς πρώτες χαρὲς τῆς ἀγά-
πης, γιὰτὶ ὅλο μας τὸ χωριὸ πάγει ν' ἀποθάνῃ
ἀπ' τὴν ἀρρώστια. Καὶ δὲν εἶνε κανένας γιατρὸς
τώρα ἐκτὸς ἓνα κομπογιαννίτης. Ὁ γάμος τὴν
Κυριακὴν, αἰ; τί λέτε, Κυρὰ Χαρίσαινα ;

Ἐσυμφωνηθήκανε ὅλα, ἔγεινε ὁ γάμος, καὶ τὴ
Βιβλιοθήκη τοῦ Ζάνου στολίζονε τώρα τρία
λαμπρὰ χρυσοδεμένα βιβλία. Τόμος πρῶτος, τὰ
γράμματα τῆς Χρυσούλας, Τόμος δεύτερος, τὸ
ἡμερολόγιό του, καὶ Τόμος τρίτος, λευκὸς ἄγρα-
φος σὰν τὲς ἄθωες καρδιές τους, ποῦ θὰ γραφῇ
μιὰν ἡμέρα ἢ ἱστορία τῆς καλοτυχίης καὶ τῆς
ἀληθινῆς ἀγάπης. ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Οἱ κάτωθι χαριέστατοι στίχοι ἀνεγνώσθησαν πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐν ἀθηναϊκῇ αἴθουσῃ. Φίλος τῆς Ἐστίας ἀποστέλλει νῦν
ἀντίγραφον αὐτῶν, τὸ ὁποῖον εὐχαρίστως δημοσιεύομεν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ κ. Ἀναγνωστάκης, ἂν δὲν δημοσιεύῃ στίχους, ἔγραψεν ὅμως καὶ γράφει, διδομένης εὐκαιρίας. Αὐτοὶ
ἔσσι σήμερον ἀδιακρίτως πῶς δημοσιεύομενοι προδίδουσι τὴν στιχογραφικὴν δεξιότητά καὶ πείραν αὐτοῦ.

Θὰ ἠυχόμεθα ἐκ τούτων παρακινούμενος ὁ γράψας νὰ δημοσιεύσῃ ἐπὶ τέλος καὶ τὸ μακρότερον καὶ τελευταῖον φιλολο-
γικὸν ἀνέργόν του, τὴν ἐμετρετον μετάφρασιν τῆς Μαρίας Στωάρτ, ἣν ἀπὸ τούτων ἐτῶν ζηλοτύπως κρύπτει ἐν τῷ
χαρτοφυλάκιῳ του. Σ. τ. Ε.

Εἰς τὴν ποιητικὴν ἐσπερίδα

τῆς Κυρίας Β'

Ἐν πρώτοις ὄσες εὐχαριστῶ
δὲν τὼλπιζα μὰ τὸ Χριστὸ
ποτέ μου ἔς τὰ γερόματα
νὰ κάμω πάλι μιὰ βραδεῖα
μὲ τόσο ἐξυπνά παιδιὰ
ποιητικὰ πειράματα.

Εἰς τέτοιαις ὄραις εὐτυχεῖς
τῆς μαραμμένης μου ψυχῆς
ταῖς πίκραις ἐλπιμόνισσά
εἶν' ἢ χαρὰ κολλήτικῇ,
εἶν' ἢ νεότης σπλαγχνικῇ,
καλόκαρδον γειτόνισσα.

Ἐτοί τὸ φύλλο τὸ ξερό
ἀπὸ μπουκέτο δροσερῶ
λίγο νερὸ δανεῖζεται,
καὶ γέρονε πάλι μιὰ μαζιὰ
ἔς τὴν ἀγκαλιά του τὴν πλατεῖα
τὸ ῥόδο καὶ δροσιζεται.

Καὶ τώρα πρόπει καθαρά,
καθὼς ἐπρόσταξ' ἢ κερά,
νὰ ὄσες εἰπῶ πῶς γίνεται
κ' εἶν' ἄλλα μάτια γαλανὰ,
κ' εἶν' ἄλλα τόσο μελανὰ ;
Ἀκοῦσθε καὶ κρίνετε.

Αὐτὰ τὰ πράγματα, θαρρῶ,
εἶν' ἀπ' ἐκεῖνο τὸν καιρὸ,
ποῦ ὁ κόσμος ἐγεννήθηκε
ὅταν ὁ Πλάστης μιὰ φορὰ
σαββάτω βράδν ἔς τὰ γερά
ἔσπλωθη κ' ἐκοιμήθηκε.

Ἐδιώξε τ' ἄστρα τῆς Αὐγῆς
κ' ἐπέσαν ὅλα κατὰ γῆς
ἀπ' τὸ γαλάζιο ὄδω του,
καὶ λύχνους ἰλαροῦ φωτός
εἶχε τὰ μάτια τῆς Νυκτός,
ποῦ ἀγκάλιαζε ἔς τὸ στρωμὴ του.

Ἐκταρ' ἐμοίρασε τὴ γῆ
μὲ τὴ σοφίαν του προσταγῆ
σὲ δύο μεγάλα κόμματα,
καὶ βασιλεύουν λατρευτὰ
πότε τὰ μάτια τ' ἀνοικτὰ,
πότε τὰ μαῦρα χρώματα.

Ἐκεῖνα λάμπουν καὶ ἠμιοῦν
καὶ σὲ κυττάζουν καὶ γελοῦν
μαζὶ τῶν χωρατέετες·
Αὐτὰ δὲ βγάδουν τὴμοῦδιά,
μὰ σοῦ λιγόνουν τὴν καρδιά
κ' ἢ γλώσσά σου ἠμεροδύεται.

Α. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ.